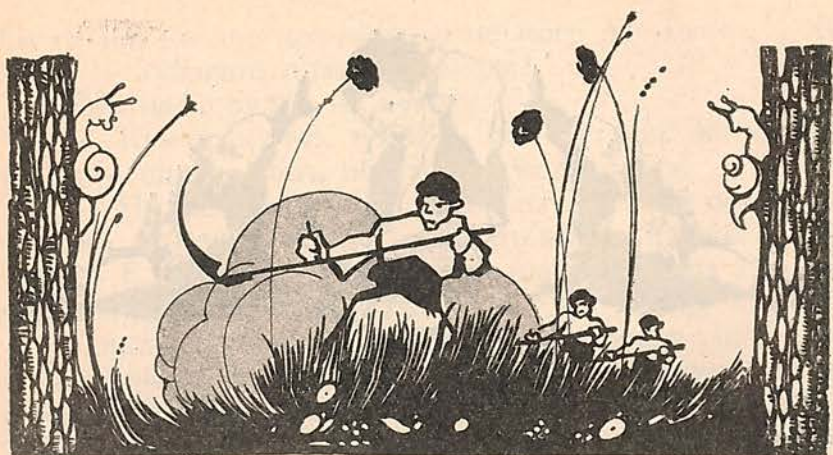

Сѣнокосъ.

Запѣхтѣлъ се охлювѣтъ, забързалъ. Маргариткитѣ му се присмѣли:

— Кжде бързашъ, Охлю-Бохлю?

Охлювѣтъ мълчи и бърза.

— По-полека, почакай и мене. Охлю, — подигравалъ се синчецѣтъ. Охлювѣтъ се намръщилъ.

— Смѣйте се вие, ама утре ще плачете!

— Защо? — свели изплашено глави маргариткитѣ, а незабравкитѣ се разтреперяли отъ страхъ.

Разтревожила се и високата трева.

— Охлю, поспри се, кажи какво има, — запитала тя.

— Утре ще косятъ ливадата! — И пакъ забързалъ.

— Ахъ какво ще правимъ, — разплакала се розовата детелина.

— А ти кжде бързашъ,? — тихо попиталъ равнецѣтъ.

— Бързамъ да изпълзя по джба, за да ме не смачкатъ косачитѣ. И пакъ забързалъ.

Покрай ливадитѣ минавали Ваньо и дѣдо му.

— Утре ще косимъ, Ваньо. Гледай кжде сж попълзѣли охлювитѣ. Когато дойде сѣнокосъ, тѣ бѣгатъ отъ земята, пълзятъ по дърветата.

Чули цвѣтата и заплакали. А вѣгърѣтъ лекичко милвалъ високата трева.

Вѣра Бояджиева.

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брой 4.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.